

Branko Ćopić – Mala Moja iz Bosanske Krupe

Bilo mi je dvanaest godina,
prvi put sam sišao do grada
iz mog sela, tihog i dalekog,
kad susretoh tebe iznenada.
Eh, dječačke uspomene glupe!
Mala moja iz Bosanske Krupe!

Jesi li me spazila il' nisi,
zbunjenoga seoskoga đaka,
svjetlokosog i očiju plavih,
u oklopu novih opanaka,
kako zija u izloge skupe?
Mala moja iz Bosanske Krupe!

Naišla si kao lak oblačak,
tvoj me pogled za tren obeznani,
zaboravih ime i očinstvo,
kako mi se zovu ukućani.
Iznevjerih poput sablje tupe.
Mala moja iz Bosanske Krupe!

Tekli tako gimnazijski dani,
uspomena na te ne ocvala,
modra Una u proljetnje noći
tvoje mi je ime šaputala.
Lebdjela si ispred đačke klupe,
mala moja iz Bosanske Krupe!

Brzo minu naše đakovanje,
lagan leptir sa krilima zlatnim,
ipak tebe u srcu sačuvah
kroz sve bure u danima ratnim.
Ta sjećanja mogu l' da se kupe,
mala moja iz Bosanske Krupe!

Sad je kasno, već mi kosa sijedi,
gledam Unu, ćuti kao nijema,
zalud lutam ulicama znanim,
sve je pusto, tebe više nema.
Ej, godine, nemjerljive, skupe!
Zbogom, mala, iz Bosanske Krupe!

Branko Ćopić